

Kardinal Josip Bozanić, nadbiskup zagrebački
Homilija na blagdan Prikazanja Gospodinova - Dan posvećenog života
Katedrala, 2. veljače 2016. godine.
Čitanja: *Mal 3,1-4; Heb 2,14-18; Lk 2,22-40*

Draga braćo prezbiteri i đakoni,
poštovane redovnice, redovnici i sve Bogu posvećene osobe,
braćo i sestre u Kristu!

1. Radosna vas srca večeras pozdravljam u Stepinčevoj katedrali. Posebno pozdravljam sve vas osobe posvećenog života koje ste došle u našu prvostolnicu na zaključno slavlje godine koja se posebno tiče vašega životnog posvećenja. Zahvaljujemo Gospodinu za taj milosni dar. Godina posvećenog života pomogla je da u našoj Crkvi još jače zasja ljepota i svetost posvećenog života, a vas Bogu posvećene osobe vjerujem potakla na zahvalnost za poziv i na radost zbog odgovora.

Nadam se da su svaki redovnik i redovnica, kao i sve Bogu posvećene osobe, tijekom ove godine dobile jasniju spoznaju svoga identiteta i tako se oduševljenije otvorile budućnosti da bi na temelju karizmi svojih utemeljitelja zauzetije nastavile svoj apostolat u vjernosti, odlučnosti i velikodušnosti. Zahvaljujemo Bogu za korisne inicijative što ih je pokrenulo naše redovništvo, osobito one tihe i skrovite, ali Bogu znane. Zahvaljujem Hrvatskoj konferenciji viših redovničkih poglavara i poglavarica kao i Vijeću Hrvatske biskupske konferencije za ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života, što su pripremili i organizirali razne događaje u Hrvatskoj tijekom Godine posvećenog života.

2. Crkva danas slavi blagdan Prikazanja Gospodinova ili pučki rečeno Svijećnicu. Počevši pak od 1997. godine, po odluci svetog pape Ivana Pavla II., na današnji blagdan slavi se i Dan posvećenog života.

Na blagdan Prikazanja Gospodinova u hramu spominjemo se otajstva iz Isusova života povezanog s izvršenjem izraelskoga Zakona. Naime, Mojsijevi propisi određuju da roditelji četrdeset dana nakon rođenja prvorođenca trebaju uzići u jeruzalemski hram da bi dijete prikazali Bogu i da bi majka prinijela žrtvu za svoje očišćenje, janje za žrtvu paljenicu i golubića ili grlicu za žrtvu okajnicu. Siromasi trebaju dati samo dvije grlice ili dva golubića. Marija je prinijela žrtvu siromaha. Evandjelje nam daje do znanja da se Isusova obitelj ubraja među siromaha. A upravo u sredini Izraelovih siromaha dolazi do ispunjenja Božjeg obećanja.

U hramu je Isus predan Bogu kojemu treba potpuno pripadati. Tu, u hramu, na mjestu susreta Boga i njegova naroda događa se javni prinos Isusa Bogu, njegovu Ocu. Taj bogoštovni čin prati i jedan proročki prizor. Stari prorok Šimun i proročica Ana, potaknuti Božjim duhom, dolaze u hram i kao predstavnici vjerničkoga Izraela pozdravljaju pomazanika Gospodnjega.

Po prorocima, Šimunu i Ani, sam Bog predstavlja svoga Jedinorođenca. On je »svjetlo na prosvjetljenje naroda« i objavljuje se »na slavu puka svoga izraelskoga«. Isus je »postavljen na propast i uzdignuće mnogima u Izraelu i za znak osporavan«. Mariji, Isusovoj Majci također se izriče proroštvo: »i tebi će samoj mač probosti dušu«. Slava i križ, braćo i sestre, isprepliću su u našem životu.

Isus je znak osporavan. Bog i njegova Riječ jesu znak i pozivaju na odluku. Isus se pokazuje kao pravi Božji znak upravo uzimajući na sebe, privlačeći na sebe, protivljenje Bogu sve do protivljenja križu. Mi znamo koliko je danas Krist znak osporavanja, što se u konačnici odnosi na samoga Boga. Bog se svojom istinom suprotstavlja čovjekovoj laži, njegovu sebeljublju i njegovoj oholosti.

I redovništvo, kao življeni evandeoski savjeti, znak je osporavan u odnosu na duh svijeta. Drage Bogu posvećene osobe, Bog je ljubav. Prihvatiti Božju ljubav i po njoj živjeti nije neki romantičan osjećaj, nego stvarno oslobođenje od stanja zatvorenosti u vlastito »ja«.

Božja ljubav zahtijeva da se iziđe iz sebe kako bi se sebe nadišlo. Cijena tog oslobođenja je trpljenje križa. Vi ste proročki znak koji svjedoči da svjetlo i križ u svijetu idu zajedno.

Na Istoku se današnje slavlje naziva »Blagdan susreta«. Naime, liturgija Prikazanja Gospodinova u znaku je susreta između Boga i njegova naroda. Čovječanstvo susreće svoga Gospodina. Na Zapadu se u bogoslužju razvija i simbol svjetla, a odatle i naziv »Svijećnica« za današnji blagdan. S vidljivim znakom svijeća želi se naglasiti da Crkva u vjeri susreće Onoga koji je »svjetlost na prosvjetljenje naroda«. Vjernici ga u vjeri primaju da bi to »svjetlo« ustrajno nosili svijetu.

3. Prikazanje Sina Božjega u hramu uzor je svakom muškarcu i ženi koji posvećuju sav svoj život Gospodinu. »Ta ne zauzima se dašto za anđele, nego se zauzima za potomstvo Abrahamovo. Stoga je trebalo da u svemu postane braći sličan, da milosrdan bude i ovjerovljen Veliki svećenik u odnosu prema Bogu kako bi okajavao grijeh naroda« (Heb 2, 16-17). Poslanica Hebrejima, braćo i sestre, naglašava povjerenje s kojim se trebamo približavati *prijestolju milosti*, od trenutka kada je naš Veliki svećenik iskušani trpio kako bi mogao iskušavanima pomoći. Smijemo se Njemu približiti da bismo primili milosrđe, našli milost i pomoć u pravom trenutku. Te riječi sadrže ujedno i veliku istinu i veliku utjehu za nas koji smo primili dar i zadaću posebnog posvećenja u Crkvi.

I vi ste se, drage redovnice i redovnici, s velikim povjerenjem približili *prijestolju milosti* koje je Krist. Vi ste se približili njegovu Križu, njegovom Presvetom Srcu, njegovoj božanskoj prisutnosti u svetoj Euharistiji. Svatko od vas približio se je Njemu, izvoru čiste i vjerne ljubavi. Ta je ljubav tako lijepa i tako velika. Ona je neprocjenjiva te se sve isplati dati za nju. Ni cijeli život nije dovoljan u zamjenu za ono što jest Krist i što je Krist učinio za nas.

Vi, Bogu posvećene osobe, približili ste se Isusu i svaki mu se dan približavate da bi vam pomogao u pravo vrijeme, osobito u trenucima kad ste iskušavani. Molimo za oprostjenje kako bismo spoznali da smo spašeni, priznajmo svoju malenost i slabost da bismo bili od Boga uzdignuti, ispovjedimo svoj grijeh da bismo se obnovili i bili zaodjenuti Božjom svetošću.

4. Draga braćo i sestre, pozvani smo iz dana u dan pohađati školu povjerenja u Božje milosrđe. To je škola kršćanskoga života koju se polazi cijeli život. Božje milosrđe nas nikada ne odbija. Što smo bliži Bogu, bliži smo i sebi samima, bliži smo onima s kojima zajedno živimo, svojoj braći i sestrama u Kristu. To je tajna našega duhovnog rasta i naše kršćanske plodnosti.

Drage Bogu posvećene osobe, papa Franjo vas je u Godini posvećenog života pozvao na jačanje zajedništva u vašim zajednicama, kako biste živjeli mistiku susreta, dopuštajući da vas u tome prosvjetljuje odnos ljubavi među Božanskim osobama (*usp. Apostolsko pismo prigodom Godine posvećenog života, I, 2*). Taj zadatak ne završava s Godinom posvećenog života.

Za rast i napredak u zajedništvu nije dovoljno samo osobno obraćenje, nego se traže i zajednički znakovi promjena, nije dovoljna samo osobna molitva, nego potrebno je da se i kao zajednice otvorimo zajedničkoj molitvi, nije dovoljno samo osobno nastojanje oko svetosti, nego se traži da kuća u kojoj se živi postane prava dvorana, cenakul zajedništva, kako bi se dalo vidljive znakove svetosti koju se živi zajedno s braćom i sestrama.

Dragi redovnici i redovnice, nije to nekako slučajno što se zadnji mjeseci Godine posvećenog života poklapaju sa Svetom godinom Izvanrednog jubileja milosrđa, gdje osobni put obraćenja postaje i hod zajedničkih znakova, na kojem su posvećeni muškarci i žene pozvani obratiti se Bogu ne sami, nego s vlastitom braćom i sestrama u Kristu, otkrivajući s njima i po njima ljepotu evanđeoskog zajedništva. Na tom nas putu čeka Bog, milosrdni Otac, tu nam On dolazi ususret, tu nas On grli, uzima za ruku i uvodi u zajedništvo života s

Trojedinim Bogom, koji je cilj kako Godine posvećenog života, tako i Izvanrednog jubileja milosrđa.

5. Drage redovnice i redovnici i sve Bogu posvećene osobe, kao vaš nadbiskup zahvaljujem vam i odajem vam priznanje za vaše svjedočenje i apostolsko djelovanje u Zagrebačkoj nadbiskupiji i Crkvi u hrvatskom narodu. Kad vas ne bi bilo, naša bi Hrvatska bila siromašnija. Posvećene osobe svjedoče iskustvo milosti, milosrđa i Božjeg opraštanja, jer su pozvane unositi u srce molitve nade, žalosti i tjeskobe ljudi, osobito onih koji su daleko od Boga. Posebno mislim na redovnice u klauzuri, koje vrše specijalno poslanje u Crkvi, jer vjerne Kristu u trpljenju, stoje podno Križa, preuzimajući na sebe trpljenja i iskušenja drugih i s radošću sve prikazuju za spasenje svijeta. Drage Bogu posvećene osobe, molim za vas i pun povjerenja u vas navodim vam riječi svetog pape hrvatske nade, Ivana Pavla II.:

»Živite u punini svoje posvećenje Bogu, kako ne biste dopustili da ovom svijetu uzmanjka jedna zraka božanske ljepote koja treba da osvjetljava hod ljudske egzistencije. Kršćani, utonuli u zanimanja i brige ovoga svijeta, ali i oni pozvani na svetost, imaju potrebu da nađu u vama pročišćena srca koja u vjeri 'gledaju' Boga. Svijet i Crkva traže istinske Kristove svjedoke. I posvećeni život je dar koji Bog nudi da pred oči svih bude stavljeno 'jedino potrebno' (*usp. Lk 10,42*) ... Vi znate kome ste povjerovali (*usp. 2 Tim 1,12*): dajte mu sve! Mladi se ne daju prevariti: dolazeći k vama oni žele vidjeti ono što ne vide drugdje. Imate neizmjernu zadaću u odnosu na sutra... Naši suvremenici žele u posvećenim osobama vidjeti radost koja proizlazi iz bivanja s Gospodinom« (*Vita consecrata, 109*).

Presveta Bogorodica Marija, koja je Isusa prikazala u hramu, neka i vas trajno prikazuje Gospodinu da vaš posvećeni život bude među ljudima svijetli znak Božje prisutnosti i njegove ljubavi. Braćo i sestre u Kristu, vašim molitvama povjeravam naše redovnice i redovnike. A sve nas zajedno preporučujem nebeskom zagovoru blaženog Alojzija Stepinca, za čiju kanonizaciju žarko molimo. Amen.